

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-241/ZA-ZA11-P15-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-241/ZA-ZA11-P15-2024, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 269 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Matěje Šedivého.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-241/ZA-ZA11-P15-2024 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť jeho žádost byla shledána jako nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce nejprve shrnul důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Podle žalobce se napadené rozhodnutí nevypořádalo adekvátně s uplatněnou argumentací. V tom žalobce spatřoval nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Namítal, že není rozhodné, jakou protirežimní činnost vykazoval při pobytu ve svém domovském státě a jakým způsobem byl pronásledován, pokud se podstatná část jeho výhrad vůči postupu domovské zemi týkala probíhající invaze na Ukrajinu. Žalobce měl totiž za to, že za své výhrady může být ve vlasti postižen i nepodmíněným trestem odnětí svobody, protože znevažovat pozici armády je tam trestné. Žalobce si pobytem v ČR osvojil její hodnotový systém a obává se postihu ze strany svého státu, neboť ten sleduje chování svých občanů i v zahraničí. Žalobce rovněž obává nasazení do bojů na Ukrajině, kdy by se ocitl v absurdní situaci – buď by musel bojovat za hodnoty, které se mu přičí a se kterými nesouhlasí, a navíc se vystavovat nebezpečí ztráty života či újmy na zdraví, anebo by byl pronásledován za odmítnutí vojenské služby, což lze považovat za uplatnění politického názoru. Pokud ČR označuje postup Ruska jako teroristický a neměla by tedy tento terorismus nepřímou podporu návratem osob, na které dopadá branná povinnost a následně se tak zapojí do podpory armádní, tedy i teroristické činnosti. Žalobce též podotkl, že svou činnost při uplatňování politických práv prokázal, a to i bez doložení souvisejících listinných materiálů.
3. Žalobce dále namítal nedostatečnost obstaraných podkladů o zemi jeho původu, které se podle něj nijak nevěnují právní úpravě forem postihu protiválečné činnosti či smýšlení v domovském státě žalobce a není tedy jasné, jakým trestům může žalobce za svá minulé i budoucí jednání čelit. K tomu odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 12. 2023, č. j. 19 Az 16/2023-21.
4. Žalobce namítal také nesprávné vypořádání jeho příslušnosti k homosexuální menšině. I z podkladů doložených samotným žalovaným vyplynulo, že příslušníci LGBT komunity ve vlasti žalobce jsou diskriminováni. Homosexualita byla v zemi původu žalobce do roku 1993 trestná, do roku 1999 byla považována za duševní nemoc. Žalobce tato svá tvrzení dokládá též odkazem na blíže nespécifikovanou zprávu Amnesty International, z níž cituje. Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalobce je „praktikujícím homosexuálem“, který má stálého partnera, v ČR přitom svou orientaci neskrývá. Tímto způsobem by se nemohl chovat ve své vlasti, což zajištěné podklady přesvědčivě potvrdily. Žalovaný tak nevyčerpal možnosti dokazování a postupoval v rozporu s § 3 správního řádu, pokud nevyslechl jeho partnera, ačkoliv mu byla jeho identita a kontaktní údaje známy. Ačkoliv není homosexualita v žalobcově zemi původu trestná, její projevy jsou nezákonné a jsou postihovány v rámci pojmu propagace homosexuality. O tom svědčí dále i to, že oslavy podobné pražskému Pride jsou striktně zakázány a gay kluby jsou provozovány skrytě. Podle žalobce je pro řádné posouzení jeho žádosti o azyl nutné nejprve objektivně zhodnotit postavení homosexuálů v jeho vlasti, poté zodpovědět otázku, zdali je žalobce skutečně homosexuální orientace a na závěr posoudit relevantnost jeho obav. Podle žalobce však

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

odůvodnění napadeného rozhodnutí takové přesvědčivé zhodnocení neobsahuje. Namítl, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby se pronásledování ve vlasti vyhýbal skrýváním své sexuální orientace, neboť projevem jeho svobody je mimo jiné i otevřená realizace jeho orientace. Dodal, že v případě povinné účasti v armádě by z důvodu své sexuální orientace čelil též značné diskriminaci.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalobce ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek. Odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. Žalovaný stručně zrekapituloval dosavadní průběh řízení a uvedl, že v opakované žádosti uváděl žalobce identické důvody jako ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Těmi se již žalovaný dostatečně zabýval v původním řízení a na jejich základě důvod pro udělení mezinárodní ochrany v případě žalobce neshledal. Důvody pro meritorní přezkum opakované žádosti nebyly dány, neboť žalobce neuvedl žádné nové relevantní informace či skutečnosti. Žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žalobce a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. První žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal žalobce dne 13. 6. 2022. Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 8. 2022, č. j. OAM-569/ZA-ZA12-D02-2022, řízení o této žádosti zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť žádost byla podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřijatelná, protože státem příslušným k jejímu posouzení podle nařízení Dublin III mělo být Španělské království. Krajský soud v Brně toto rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 1. 11. 2022, č. j. 32 Az 30/2022-33. Žalovaný, který byl vázán rozsudkem Krajského soudu v Brně, posoudil opětovně žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Jako důvody žádosti žalobce o mezinárodní ochranu přitom identifikoval (i.) obavu z případných problémů v Rusku kvůli jeho účasti na protestu proti útoku na Ukrajinu konaném dne 24. 2. 2022 v Moskvě na Náměstí Puškina, (ii.) obavu o bezpečí z důvodu jeho sexuální orientace, a (iii.) obavu z mobilizace. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 20. 12. 2023, č. j. OAM-569/ZA-ZA12-ZA04-R2-2022, jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2024, žalobce již žalobu nepodal.
8. Dne 16. 2. 2024 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 22. 2. 2024 poskytl údaje ke své opakované žádosti a uvedl, že je proti válce a obává se mobilizace. Dále je v Rusku těžké žít jako příslušník LGBT komunity, hrozí stíhání a vězení. Tyto skutečnosti uváděl již ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale od té doby se objevily nové zákony, o kterých žalobce předtím nevěděl. Pokud jde o mobilizaci, může být od 14. 2. 2023 podle zákona č. 127 povolávací rozkaz doručen i přes státní portál a lze jej považovat za doručený, i když si jej adresát v aplikaci neotevřel. Po pěti dnech bez reakce následuje peněžitý trest nebo trest odnětí svobody na 15 dnů a po dvaceti dnech bez reakce hrozí trest odnětí svobody až na pět let. Pokud jde o LGBT, může podle zákona proti extremismu být člověk stíhán pouze pro příslušnost k této menšině. Postihuje

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

se jakákoliv zmínka o LGBT. Je nesporné, že žalobce žije několik let s partnerem, a hrozí mu peněžitý trest nebo odnětí svobody na 15 dnů. Při opakovaném porušení hrozí až tři roky nucených prací, trestní stíhání, trest odnětí svobody až na 4 roky a konfiskace majetku podle nového zákona. V roce 2023 bylo zveřejněno také na webu ruského ministerstva zdravotnictví, že lékaři, psychiatři a sexuologové mají právo léčit LGBT osoby pomocí terapie šoky. Žalobce dále uvedl, že v Rusku dochází k postihování tzv. „fejků“, tedy projevů o válce, které se vládě nelíbí. Za šíření „fejků“ hrozí trestní stíhání a konfiskace majetku nejen obviněného, ale i jeho příbuzných. Žalobce je proti válce, ale nikde nic nepsal, protože věděl, že je to nebezpečné. Na Instagramu však má kamarádky z Ukrajiny, jejichž příspěvky podporuje tím, že jim dá lajk.

9. Dne 11. 9. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž řízení o žalobcově žádosti zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, neboť ji shledal nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že při rozhodování vycházel především z výpovědí žalobce, z relevantních částí spisového materiálu k žalobcově předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále z informací, které v průběhu správního řízení shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 15. 4. 2025, Informaci OAMP – Ruská federace – Situace navrátilců do Ruské federace po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Kontrola sociálních sítí, prověrky na hranicích, situace mobilizovaných, ze dne 25. 2. 2025, a Informaci OAMP – Ruská federace – Základní vojenská služba, Náhradní civilní služba, ze dne 28. 1. 2025. Žalovaný nepřihlédl k internetovým článkům, které doložil žalobce (č. l. 15–34 a 45–46 správního spisu), neboť podle žalovaného neobsahovaly nové skutečnosti, které by nebyly známy již v řízení o první žádosti žalobce. Žalovaný nepřistoupil ani k navrhovanému výsledku žalobcova partnera, pana O. D., neboť žalobcovu sexuální orientaci nijak nerozporoval a nespatořoval v jeho provedení žádný přínos pro řízení. Žalovaný konstatoval, že důvody pro opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, tj. obavy z návratu do vlasti v souvislosti s válkou, mobilizací, sexuální orientací a nesouhlasným postojem vůči ruské agresi na Ukrajině jsou totožné s důvody, které žalobce uváděl již v průběhu řízení o jeho první žádosti. Jimi se žalovaný dostatečně zabýval v rámci předchozího správního řízení, přičemž neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. Žalobce podle žalovaného neuvedl žádné nové relevantní informace nebo skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí žalovaného.

V. Hodnocení věci soudem

10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to s přihlédnutím k § 32 odst. 9 zákona o azylu a vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

12. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se dále zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.*
14. V daném případě žalobce brojí proti rozhodnutí, kterým bylo o jeho žádosti rozhodnuto jako o nepřípustné, a z toho důvodu žalovaný řízení o žádosti zastavil. Tato skutečnost má vliv na rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť v těchto případech se soud nemůže zabývat věcným posouzením samotné žádosti o mezinárodní ochranu, ale toliko splněním podmínek pro zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74). Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že žalovaný se důvody uváděné žadateli zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést. Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní posuzovanou věc.
15. Po konfrontaci žalobních námitek s obsahem správního spisu a s obsahem napadeného rozhodnutí soud dospěl k závěru, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o mezinárodní ochranu, neboť žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, o kterých v době své první žádosti bez vlastního zavinění nevěděl a které svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. K tomu soud uvádí následující.
16. Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce podal dne 16. 2. 2024 opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplynulo z obsahu správního spisu, není též pochyb, že žalobce v řízeních o obou žádostech uváděl stejné základní důvody pro jejich podání, tj. (i.) obavy z nebezpečí ve vlasti pro svou účast na protestním mítinku dne 24. 2. 2022 v Moskvě, (ii.) menšinovou sexuální orientaci a (iii.) obavy z mobilizace do armády.
17. V opakované žádosti však nově k obavám vyvolaným v souvislosti s mobilizací uváděl, že podle nové právní úpravy může být povolávací rozkaz doručen i přes státní portál elektronicky na dálku a lze jej považovat za doručený, i když si jej adresát v aplikaci neotevřel. Pokud adresát včas nereaguje, hrozí peněžitý trest i trest odnětí svobody. K obavám spojeným se svou sexuální orientací žalobce uváděl, že podle zákona proti extremismu může být člověk v Rusku stíhán pouze pro příslušnost k menšině LGBT. Vzhledem k tomu, že žalobce žije několik let s partnerem, což je nesporné, hrozí mu peněžitý trest a při opakovaném porušování zákona trestu nucených prací nebo trest odnětí svobody a konfiskace majetku. V roce 2023 bylo zveřejněno také na webu ruského ministerstva zdravotnictví, že lékaři, psychiatři a sexuologové mají právo léčit LGBT osoby pomocí konverzní léčby, která zahrnuje terapii šoky. Za aktivitu na sociálních sítích by žalobci rovněž mohl hrozit postih ve formě trestního stíhání a následného trestu odnětí svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

18. Cílem § 10a písm. e) zákona o azylu je postihnout případy opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany podávaných ze stejných důvodů jako žádosti předchozí. Opakované žádosti tak nejdříve podléhají předběžnému posouzení, kdy je posuzováno, zda opakovaná žádost obsahuje nové skutečnosti či zjištění, které významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za uprchlíka ve smyslu evropských předpisů, zejména ve smyslu směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany. Ze znění citovaného ustanovení zákona o azylu lze přitom dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost ve smyslu shora uvedeném věcně projednat: (i.) Je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění a (ii.) musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by na první pohled mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Smyslem a účelem § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak ve výsledku je umožnit správnímu orgánu, aby za splnění zákonem stanovených podmínek nemusel meritorně projednávat opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Stanovené podmínky mají garantovat, že správní orgán bude povinen věcně přezkoumat jen ty opakované žádosti, které mají určitou přidanou hodnotu, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předcházející, a na druhé straně rovněž mají zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, nebo ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 325/2019-16, bod 17). Opakovaná žádost tudíž neslouží k doplňování předchozí žádosti ani ke zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „*kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté*“ (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 5/2009-65, a shodně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2024, č. j. 4 Azs 180/2024-43, body 14 a 15).
19. Naopak, pokud žalovaný dospěje k názoru, že opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je nepřijatelná, z odůvodnění takového rozhodnutí musí vyplývat, že „*1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96).
20. K novému tvrzení o aktivitách na sociálních sítích a k obavám z možného potrestání se vyjádřil žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepovažoval tato nová tvrzení za novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy za skutečnost, která by nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný uváděl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

s ohledem na to, že žalobce na sociální síť nepíše žádné příspěvky a ani nic nesdílí proto, že to považuje za nebezpečné, nehrozí mu pronásledování ani skutečné nebezpečí vážné újmy, neboť není důvod, aby se o něj státní orgány zajímaly. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného v tom smyslu, že se nejedná o novou skutečnost podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť žalobci nic nebránilo, aby ji uvedl již v rámci své první žádosti. Žalobce byl povinen již v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu uvést všechny rozhodné skutečnosti napoprvé, o čemž byl jednoznačně poučen a byl na to opakovaně dotazován žalovaným. Soudu tak není zřejmé, proč by žalobce skutečnost o „lajkování“ příspěvků ukrajinských kamarádek na sociálních sítích zamlčel nebo neuvedl, pokud by to mohlo svědčit v jeho prospěch při posuzování jeho první žádosti a ve vztahu k jeho protiruským postojům. Žalobce však tak učinil až ve své druhé žádosti podané měsíc poté, co nabylo právní moci zamítavé rozhodnutí o jeho první žádosti, a patrně až v reakci na jeho odůvodnění (žalovaný v uvedeném rozhodnutí na straně 7 v prvním odstavci totiž výslovně konstatoval, že žalobce nebyl na sociálních sítích aktivní). Žalobcovo tvrzení nelze považovat za novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Pokud žalobce tvrdil, že mu postih za „fejky“ hrozí až nyní, nelze to považovat za nic víc než za pouhé doplnění první žádosti, resp. o snahu o zhojení nevyužití opravných prostředků proti meritornímu přezkoumání. Toto nové tvrzení se tak z pohledu soudu jeví spíše jako účelové s cílem zvýšit šance žalobce na meritorní přezkum jeho opakované žádosti o mezinárodní ochranu. Námitce tedy nelze přisvědčit.

21. K novým tvrzením ohledně obav z mobilizace žalobce a jeho povolání na základě pouhého e-mailu žalovaný zaujal stanovisko na straně 5 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z podkladů, které si v souvislosti s tímto důvodem opatřil ze dne 28. 1. 2025 a 25. 2. 2025. Z těchto podkladů vyplynulo, že tzv. částečná mobilizace vyhlášena v září 2022 nebyla formálně nikdy ukončena, ale ani v roce 2024 nebyly zdokumentovány žádné případy nově mobilizovaných. Případné sankce za neuposlechnutí povolávacího rozkazu během mobilizace či vyhýbání se mobilizaci nejsou v dosavadní právní úpravě považovány za trestný čin, ale jsou upraveny pouze v zákoníku o správních přestupcích (otázka č. 5 materiálu ze dne 28. 1. 2025), sankce jsou uvedeny v čl. 21.5 s trestem ve formě pokuty ve výši od 10 tis do 30 tis rublů (pozn. soudu: cca. 2 500–7 700 Kč). Odvody a povolávání probíhá dvakrát ročně pouze v souvislosti s výkonem základní vojenské služby pro osoby ve věku 18-30 let a týká se 130 tis.–150 tis. osob ročně (viz otázku č. 1 materiálu ze dne 28. 1. 2025).
22. Dále je v těchto pokladech uvedeno, že předvolání k odvodu je doručováno písemně a proti podpisu adresáta. Proklamovaný systém elektronické vojenské evidence a elektronického předvolání k odvodové komisi měly být původně plně funkční již od 1. 11. 2024, podle dostupných zdrojů, které jsou blíže specifikovány, však tento systém není ani k lednu 2025 zcela zprovozněn a jeho plné zprovoznění, včetně elektronického předvolávání bylo odloženo, většina odvodových komisí tak vede vojenskou evidenci nadále v papírové formě. Během podzimních měsíců v roce 2024 bylo elektronické předvolání rozesíláno ve zkušebním režimu ve třech subjektech Ruské federace (Sachalin, Rjazaňská oblast a Marijsko), ani zde však nebylo elektronické předvolání pro adresáta právně závazné a mělo pouze informativní charakter (otázka č. 2 materiálu ze dne 28. 1. 2025). Z materiálu ze dne 25. 2. 2025 pak vyplynulo, že ruské úřady nemonitorují návraty ruských občanů ze zahraničí, pokud odjeli před nebo během tzv. částečné mobilizace na podzim 2022, resp. podle jednoho zdroje z anonymního e-mailového výzkumu k takové praxi nedochází od roku 2023. Ruské úřady se na takové osoby nezaměřují, neboť se spíše zaměřují na případy

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

dezertérů, kteří čelí trestnímu řízení v nepřítomnosti a jsou těmito případy zahlceny. Osoby, které však nenarukovaly, typicky nečelí žádnému pronásledování i z toho důvodu, že neexistoval právní rámec, který by mohly úřady aplikovat.

23. Z uvedených podkladů tedy vyplývá, že tvrzené obavy žalobce z mobilizace jsou pro teď zcela nepodložené a nejsou zaznamenány případy, že by byly povolávány mobilizační zálohy či aktivní zálohy ruské armády. V současné době probíhají pouze odvody k výkonu základní vojenské služby, a to ve věkovém rozpětí 18–30 let, přičemž žalobce do uvedeného věkového rozpětí nespadá. Tvrzení žalobce ani obsah správního spisu přitom neobsahují žádné nové indicie o tom, že by žalobci byl povolávací rozkaz doručen nebo že by jeho doručení odmítl. V daném případě tak žalobce neuvedl v této souvislosti žádnou novou skutečnost, která by byla z pohledu mezinárodní ochrany relevantní, resp. v zemi původu žalobce nedošlo k takové změně poměrů, která by byla pro věc žalobce azylově relevantní. Tyto námitky jsou tedy také nedůvodné.
24. Žalovaný nepovažoval za nová tvrzení ani skutečnosti, které žalobce uváděl v souvislosti se svou sexuální orientací.
25. Obavami žalobce z pronásledování z důvodu odlišné sexuální orientace se žalovaný zabýval na straně 5–6 napadeného rozhodnutí a nepovažoval je za tzv. nové skutečnosti. Pokud žalobce tvrdil, že tamní ministerstvo mělo odborníkům v sexuologii, psychologii a psychiatrii umožnit udělovat nucenou konverzní léčbu homosexuality již v roce 2023, došlo k tomu evidentně ještě v průběhu řízení o první žádosti žalobce (rozhodnutí o první žádosti bylo vydáno dne 20. 12. 2023). Tato skutečnost tak podle žalovaného nebyla předmětem zkoumání v předchozím řízení v důsledku vlastního zavinění žalobce.
26. Soud k těmto tvrzením především uvádí, že žalobce v první žádosti o mezinárodní ochranu svou odlišnou sexuální orientaci výslovně jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu neuváděl, byť o této skutečnosti otevřeně mluvil. Žalovaný však tuto skutečnost v rozhodnutích vydaných o první žádosti žalobce podrobně z hlediska podmínek pro přiznání mezinárodní ochrany přesto (a správně) hodnotil a ve vztahu k azylovému příběhu žalobce ji vyhodnotil jako azylově irelevantní. Soud se s těmito závěry žalovaného ztotožňuje. Žalobce nebyl ve své zemi jakkoliv pronásledován ze strany státu pro svou odlišnou sexuální orientaci, byť se ve svém životě setkal s předsudky a výsměchy některých svých spolupracovníků; ty však nelze bez dalšího považovat za pronásledování ve smyslu azylového zákona. Jednou měl být žalobce napaden neznámým člověkem. Nic z toho však žalobce zřejmě nepovažoval za natolik zásadní, aby je jakkoliv řešil úřední cestou. K tomu soud ve shodě s žalovaným dodává, že v průběhu řízení o žádostech žalobce žalovaný nepochyboval o odlišné sexuální orientaci žalobce, považoval ji za dostatečně prokázanou či věrohodnou a takto s ní i pracoval. Nebylo tak potřeba tuto skutečnost jakkoliv dále prokazovat, např. výsledkem partnera žalobce, jak sám navrhoval. V tomto ohledu soud neshledal vadu postupu žalovaného v tom, že výsledek žalobcova partnera neprovedl, přičemž tento svůj postup žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil.
27. Nyní však žalobce nově upozorňoval na zpřísňující se legislativu ve vztahu k LGBT komunitě, které se v případě svého návratu do vlasti obává a tato svá tvrzení dokládá též dvěma články z března 2024. V této souvislosti se soud již neztotožnil s dílčím závěrem žalovaného, že tato skutečnost nebyla v předchozím řízení hodnocena vinou žalobce. Žalobce totiž jednoznačně vysvětlil, že v době řízení o jeho první žádosti o této legislativě nevěděl, byť již údajně existovala. Takové vysvětlení za daných konkrétních okolností

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

případu soud považuje za akceptovatelné a též v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74. Soud připomíná, že byť se žalobce v ČR hlásí k menšinové sexuální orientaci a k příslušnosti k LGBT komunitě, neznamená to, že musí mít absolutně dokonalý přehled o každém aktuálním legislativním počínu ve své vlasti v oblasti LGBT problematiky, natož v situaci, kdy v zemi nežije od května 2022. Žalobce dle dostupných informací není ani aktivistou, členem profilově zaměřené neziskové organizace, novinářem, či jinak definovaným odborníkem, do jehož předmětu zájmu nebo činnosti by sledování takové legislativní úpravy či vyhodnocování jejich dopadů výsostně spadalo, a z hlediska této jeho činnosti by mu tak měla být známá. Naopak, u žalobce jakožto v podstatě běžného občana Ruské federace, lze předpokládat, že takový dokonalý přehled mít nebude a o nové právní úpravě se bude dozvídat až s určitou časovou prodlevou (být to nemá vliv na jeho případnou odpovědnost za její dodržování). Z tohoto důvodu soud považoval závěr žalovaného, že toto tvrzení není tzv. novou skutečností, za nesprávný, neboť nevědomost žalobce je v daném případě zcela omluvitelným důvodem, proč jí dosud neučinil předmětem zkoumání a ověřování ze strany žalovaného.

28. V návaznosti na uvedené soud musí konstatovat, že žalovaný k této problematice skutkový stav v zemi původu žalobce nijak blíže neověřoval a neaktualizoval, ani nezařadil a nehodnotil jako podklad pro své rozhodnutí články doložené žalobcem. Být lze připustit, že v řízení o předchozí žádosti žalovaný shromáždil relativně aktuální podklady ve vztahu k postavení sexuálních menšin v zemi původu žalobce ze dne 28. 6. 2023 a ze dne 17. 4. 2023 (viz stranu 3 rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2023), z nichž nevyplynulo systematické pronásledování každého člověka s menšinovou sexuální orientací, nově tvrzené zprísnění legislativy ve vztahu k LGBT komunitě žalovaný dále neověřoval a do svého spisu za tímto účelem nezaložil ani žádný aktuálnější podklad, resp. jakýkoliv podklad týkající se otázky sexuálních menšin v zemi původu žalobce, z něhož by vyplynulo, že se situace této komunity, resp. menšiny, od vydání rozhodnutí o první žádosti (20. 12. 2023) podstatně nezměnila.
29. Žalovaný byl přitom povinen situaci hodnotit nejen zpětně, k období, kdy se žalobce nacházel ve své vlasti před svým vycestováním ze země, ale především i do budoucna, a tedy, zda by žalobci v souvislosti s tvrzeným důvodem hrozilo nebezpečí pronásledování po jeho návratu. To se však nestalo, a z tohoto důvodu tak soud konstatuje, že shromážděné podklady pro rozhodnutí neumožňují učinit závěr, že žalobci v zemi původu nehrozí nebezpečí z pronásledování nebo hrozba vážné újmy v souvislosti s jeho sexuální orientací, resp. že se situace pro sexuální menšiny v zemi původu žalobce nezhoršila natolik, že by odůvodňovala odlišné posouzení opakované žádosti, než které se žalobci dostalo. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.
30. Žalobce též namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelným je především takové rozhodnutí správního orgánu, z něhož nelze seznat důvody rozhodnutí, tj. zejména z čeho správní orgán vycházel, jak o věci uvažoval, a jaké závěry ze zjištěného skutkového a právního stavu dovodil, tj. když „z něj není patrný vztah mezi provedenými důkazy a předmětným skutkovým závěrem. Nejde přitom o pouhý formální nedostatek, ve kterém by případný [kasační] zásah měl jen akademický význam ve svých důsledcích vedoucí jen ke zbytečnému prodlužování soudního řízení.“ (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1836/13, ze dne 27. 2. 2014). Uvedenými nedostatky napadené rozhodnutí podle názoru soudu netrpí, byť neobsahuje dostatečnou argumentaci ve vztahu k důvodu pronásledování na základě odlišné sexuální orientace. To však nebylo zapříčiněno tím, že by se žalovaný opomněl k tomuto důvodu opakovaně žádosti vyjádřit, ale z důvodu, že neshromáždil dostatek relevantních podkladů, které by potvrdily nebo vyvrátily podstatnou změnu poměrů ve vztahu k LGBT komunitě a menšině v zemi původu žalobce a které byl žalovaný ještě povinen do svého hodnocení zahrnout. Z odůvodnění žalovaného ve vztahu k tomuto důvodu žádosti žalobce však jasně vyplývá, z čeho žalovaný vycházel, jak o věci uvažoval a jaké závěry ze zjištěného skutkového (být nedostatečně zjištěného) a právního stavu dovodil. Vztah mezi provedenými důkazy a předmětným skutkovým závěrem tak z něj je zcela jistě patrný. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

31. Obdobným případem se Městský soud v Praze zabýval v rozsudku ze dne 22. 12. 2025, č. j. 1 Az 25/2025-36, z něž soud v nyní souzené věci vyšel.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a žalobou napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení žalovaný ověří postavení LGBT komunity, resp. osob s odlišnou sexuální orientací v zemi původu žalobce v konfrontaci s tvrzeními žalobce, opatří si k tomu dostatečné a aktuální podklady, které založí do spisu, a ve světle těchto zjištění znovu posoudí opakovanou žádost žalobce z hlediska její přípustnosti.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a tak má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce sestávají z odměny jeho advokáta za dva úkony právní služby po 4 620 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a ze dvou paušálních částek po 450 Kč jako náhrad hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce sice soudu nedoložil, že je plátcem DPH, avšak soudu je tato skutečnost známá z úřední činnosti a též ji ověřil ve veřejně dostupném registru plátců DPH. Proto soud odměnu a náhradu hotových výdajů zvýšil o 21 %, tedy o částku 2 129 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak náklady řízení žalobce činí částku 12 269 Kč. Lhůtu k plnění soud stanovil žalovanému v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitého na základě § 64 s. ř. s., je žalovaný povinen nahradit náklady řízení k rukám zástupce žalobce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2026

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně